

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Οι μικρές αλήθειες της καθημερινής ζωής σε πανεπιστημιακή κλινική

Ο ρόλος του πανεπιστημιακού δασκάλου είναι κατ' αρχήν η εκπαίδευση των φοιτητών και η επιτήρηση μεταπτυχιακών και διδακτορικών.

Προαπαιτούμενο για να διατηρούν ιατρείο μέσα ή έξω από το νοσοκομείο, θα πρέπει να είναι η συνέπεια πρώτα σ' αυτό το καθήκον.

Διδακτικές ώρες πραγματικές.

Η εκπαιδευτική διαδικασία είναι σε όλους μας γνωστό, ότι έχει εξολοκλήρου φορτωθεί στις κατώτερες βαθμίδες, τους λέκτορες, ώστε ο καθηγητής να έχει το χρόνο του για σχέσεις πελατειακές και για παιχνίδια εξουσίας στο χώρο του νοσοκομείου. Οι κλινικές διατηρούνται λειτουργικές, επειδή εργάζονται οι γιατροί του ΕΣΥ, οι οποίοι ουσιαστικά εκπαιδεύουν τους φοιτητές και τους ειδικευόμενους.

Η καθαρή αλήθεια είναι ότι κανείς δεν εκπαιδεύεται από κανένα διδακτικό φορέα. Οι φοιτητές παρακολουθούνται και εκπαιδεύονται από τους ειδικευόμενους. Οι καινούριοι ειδικευόμενοι εκπαιδεύονται από τους παλιούς ειδικευόμενους. Οι παλιοί ειδικευόμενοι μαζί με τους επιμελητές Β' ΕΣΥ διατηρούν λειτουργικές, όσο επιτρέπει η εμπειρία τους, τις πανεπιστημιακές κλινικές.

Στα πανεπιστημιακά νοσοκομεία, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, καμιά βαθμίδα πάνω από τον επιμελητή Β' και το λέκτορα, δεν εργάζεται. Η εμπειρία των μεγάλων αναλώνεται μέσα σε γραφεία για δήθεν ερευνητικό ή εκπαιδευτικό έργο.

Κανείς από τις κατώτερες βαθμίδες δεν σηκώνει κεφάλι, γνωρίζοντας ότι θα εξαφανιστεί αν αντισταθεί ή αν δεν είναι αρκετά "καλό παιδί" μπροστά στον διευθυντή ή τον καθηγητή της κλινικής. Φυσικά ούτε λόγος για να συμμετέχει σε απεργία.

Το "εξαφανιστεί" είναι κυριολεκτικό εφόσον ενδιαφέρεσαι να παραμείνεις νοσοκομειακός γιατρός ή να γίνεις νοσοκομειακός γιατρός. Γιατί αρκετοί νεοεισερχόμενοι στα νοσοκομεία και τις πανεπιστημιακές κλινικές "δοκιμάζονται", πρώτα περνώντας από την νέα "βαθμίδα" εκμετάλλευσης εργαζόμενου, την βαθμίδα του επικουρικού γιατρού. Επικουρικοί για πάγιες ανάγκες. Νέοι θεσμοί για παλιές ανάγκες.

Η εξουσία ασκείται μέσα από τις εισηγήσεις και τις κρίσεις για τις θέσεις, αλλά και πιο έξυπνα και επιτήδεια μέσα από το "χτίσιμο" βιογραφικών. Προαπαιτούμενο για να πάρεις την θέση που διεκδικείς, δεν είναι η "αντικειμενική αξία" σου ως κρινόμενου, αλλά το να έχεις περάσει τις εξετάσεις υπακοής.

Οι εισηγητές και οι κριτές είναι κι αυτοί εξαρτώμενοι, λόγω μελλοντικής διεκδίκησης καλύτερης θέσης. Η επιρροή φτάνει μέχρι τα συμβούλια κρίσης, όπου επιβάλλονται επιθυμίες διευθυντών και καθηγητών. Ο κρινόμενος δεν έχει πολλά περιθώρια. Αν κάνει ένσταση θα εκδικαστεί μετά από 3-4 χρόνια και μετά από αναβολές και πολλά έξοδα. Αν κάνει ένσταση το σίγουρο είναι, ότι δεν θα πάρει καμιά θέση που μελλοντικά θα διεκδικήσει.

Ποια είναι, όμως, η αντικειμενική αξία των καθηγητών, που όλοι γνωρίζουμε τον τρόπο που επιλέγονται. Παρασκήνιο, πολιτικές πιέσεις, εσωτερικές ισορροπίες και αντιθέσεις, συνθέτουν το βιογραφικό των περισσότερων που εισέρχονται και ανέρχονται στην κλίμακα του πανεπιστημιακού δασκάλου στην ιατρική.

Μέχρι δε, να αναρριχηθεί στην βαθμίδα του καθηγητή, έχει συσσωρεύσει τόσες "υποχρεώσεις" που ουσιαστικά αποπληρώνει γραμμάτια στην υπόλοιπη θητεία του.

Το σκάνδαλο επίσης είναι η σχέση με τις φαρμακευτικές εταιρείες. Η οργάνωση επιστημονικών συναντήσεων και συνεδρίων για να βρίσκουν χώρο οι ανακοινώσεις των "συνεργατών" και η συντήρηση(οικονομική) ερευνητικών εργαστηρίων και προσωπικού για να δουλεύονται διδακτορικά.

Όμως, στην λέξη καθηγητής έχει δοθεί τέτοια βαρύτητα, που σήμερα τους δίνει το πλεονέκτημα να διαπραγματεύονται με τον ΥΥ μια ανύπαρκτη αξία. Μια αξία που θα φέρει χρήμα στα ταμεία των νοσοκομείων.

Πάντα με σεβασμό στον αληθινό δάσκαλο

Ειρήνη Νταουντάκη

γιατρός στο Νοσοκομείο Ρεθύμνου